

I
Sera

Julián küçük kızı oyalamaya çalışıyor, vaktiyle onu uyutmak için uydurduğu bir dizi hikâyeyle, “Ağaçların Özel Hayatı”yla. Hikâyenin kahramanları bir kavak ağacıyla bir baobap ağacı, geceleri kimse onları görmezken fotosentez hakkında, sincaplar hakkında ve insan, hayvan ya da –kendi deyimleriyle– aptal beton parçaları olmaksızın ağaç olmanın getirdiği sayısız fayda hakkında konuşuyorlar.

Daniela onun kızı değil ama Daniela'nın kendi kızı olmadığını düşünmek zoruna gidiyor. Julián bu aileye gireli üç yıl oldu, gelen oydu, çünkü Verónica ve kız zaten oradaydı, Verónica'yla evlenen oydu ve bir anlamda da, başta direnen ama sonraları yeni hayatına alışan Daniela'yla: Julián babamdan daha çirkin, yine de sevimli biri, diyordu, sanki Julián'ın gelişiminin kaza eseri olmadığını anlamış gibi kafalarını şaşırtıcı bir ciddiyetle, hatta ağırbaşlılıkla sallayan arkadaşlarına. Aylar geçtikçe bu üvey babalık işi Daniela'nın okulda yaptığı resimlerde bile kendine yer buldu. Hele biri var ki Julián hep gözünün önünde tutuyor: üçü birlikte plajda, kız ve Verónica kumdan pastalar yapıyor, Julián ise kot pantolon ve gömleğiyle görülüyor, yusuvarlık ve sapsarı sahane bir güneşin altında, ağzında sigarası, kitap okuyor.

Julián, Daniela'nın babasından daha çirkin ve daha genç, buna karşılık daha çok çalışıyor ve daha az para kazanıyor,

daha çok sigara tttryor ve daha az iki içiyor, daha az spor yapıyor –aslında yapmıyor, hiç spor yapmıyor– ve ağaçlar hakkında ülkelere kıyasla daha fazla Şey biliyor. Fernando’ya göre daha az beyaz ve daha az basit ve kafası daha karıŐık – Fernando, Daniela’nın babasının ismi bu, tam olarak Julián’ın, hatta hiç kimsenin düŐmanı değilse de bir ismi olmalı. Aslında düŐman yok. Sorun tam olarak bundan kaynaklanıyor, bu hikyede düŐmanlar yok: Vernica’nın düŐmanları yok, Julián’ın düŐmanları yok, Fernando’nun düŐmanları yok, hatta Daniela’nın da, eğer bütün gününü onu gıcık ederek geçiren haylaz olan sayılmazsa, hiç düŐmanı yok.

Bazen Fernando, Daniela’nın hayatında bir leke oluyor ama kim arada sırada birinin hayatında bir leke olmaz ki.

Julián eŐittir Fernando eksi leke, bazen de Fernando eŐittir Julián eksi leke.

Peki ya Vernica kim:

Şimdilik Vernica, gelmeyen, resim kursundan hâlâ dönmemiş biri. Vernica mavi odada hafif hafif eksikliği hissedilen biri – mavi oda Daniela’nın odası, beyaz odaysa Vernica ve Julián’ın. Ayrıca bir de misafir odası dedikleri yeŐil oda var, sırf dalga geçmek için böyle diyorlar, çünkü o kadar kitap, halı ve fırça yığını arasında uyumak öyle pek kolay bir iŐ sayılmaz. Birkaç ay önce içine yazlıkları yerleŐtirdikleri sandığı rahatsız bir divana dönüŐtürdüler.

Normal bir günün son saatleri genelde kusursuz bir düzende iŐliyor: Julián ve Vernica, Daniela uykuya daldıında

mavi odadan çıkıyor, sonra misafir odasında Verónica çiziyor, Julián ise okuyor. Bazen Verónica araya girip Julián'a bir şey söylüyor ya da Julián araya girip Verónica'ya bir şey söylüyor, bu karşılıklı müdahaleler, küçük ya da bazen önemli, kesin sonuçlar doğuran sohbetleri oluşturuyor. Daha sonra beyaz odaya geçiyorlar, televizyon izliyorlar ya da sevişiyorlar ya da tartışmaya başlıyorlar – öyle önemli meseleler için değil, film bitmeden önce hemencecik çözülebilecek cinsten şeyler, ta ki ikisinden biri uyumak ya da sevişmek istediği için boş verene kadar. Bu kavgaların mutlak sonu, hızlı ve sessiz bir düzüşme ya da küçük gülücüklerin ve inlemelerin havada uçtuğu uzun bir düzüşme oluyor. Ardından beş ya da altı saatlik bir uyku geliyor. Ve nihayet sonraki gün başlıyor.

Ama bu gece normal bir gece değil, en azından şimdilik. Sonraki günün başlayıp başlamayacağı henüz kesinleşmedi, çünkü Verónica resim kursundan hâlâ dönmedi. Dönünce roman bitiyor. Dönmediği sürece kitap devam ediyor. Kitap o dönene ya da Julián onun dönmeyeceğine emin olana dek sürüyor. Verónica, Julián'ın, küçük kızı ağaçların özel hayatına dair bir hikâye anlatarak oyaladığı mavi odada değil henüz.

Tam şu anda, parkın yalnızlığına sığınmış ağaçlar, iki kişinin dostluk işareti olarak kabuğuna isimlerini kazıdıkları bir meşe ağacının talihsizliğinden bahsediyor. Kavak, Kimse senin rızan olmadan üzerine bir dövme yapma hakkına sahip değildir, diye atılıyor, baobapsa daha kızgın: Meşe içler acısı bir vandalizmin kurbanı oldu. O insanlar bir cezayı

hak ediyor. Onlar hak ettikleri cezayı bulana kadar mücadele etmekten geri durmayacağım. Yakalarından düşmeyecek, yeri, göğü, denizi arşınlayacağım.

Kız en ufak bir uyku belirtisi olmadan, zevkle kahkaha atıyor. Zor sorular soruyor, asla tek bir soru değil, en azından iki ya da üç, hem de telaşla, acilen cevaplanması gereken sorular: Vandalizm nedir Julián? Bana bir bardak limonata getirebilir misin, üç şekerli? Annemle sen dostluk işareti olarak bir ağacın gövdesini kazıdınız mı hiç?

Julián sabırla, soruların sırasını bozmamaya gayret ederek cevap veriyor: Vandalizm vandalların yaptığı şeydir, vandallar sırf zarar vermekten zevk aldıkları için zarar veren kimselerdir. Ve evet, elbette sana bir bardak limonata getirebilirim. Ve hayır, annemle ben asla bir ağacın gövdesine isimlerimizi kazımadık.

Verónica ve Julián'ın ilk başta bir aşk hikâyesi değildi. Aslında iş için tanıştıkları söylenebilir. Julián o günlerde, mesafeli ve asik suratlı, düşmanına dönüşmesine ramak kalmış bir kadın olan Karla'yla hayli uzun sürmüş bir ilişkinin son demelerini yaşıyordu. Öyle büyük kutlamalar yapmak için sebepleri yoktu, yine de Julián işten bir arkadaşının önerisiyle pastacı Verónica'yı aradı ve sonuçta Karla'nın doğum gününü hayli şenlendiren *tres leches** pastası sipariş etti. Julián pastayı almak için Verónica'nın şimdi birlikte yaşadıkları evine gittiğinde esmer ve zayıf, uzun düz saçlı,

* (İsp.) Üç sütlü pasta. Kuzey ve Güney Amerika ile Karayiplerin bazı bölgelerinde ünlüdür. Türkiye'de "trileçe" olarak bilinir. (ç.n.)

kara gözlü bir kadınla karşılaştı, tabiri caizse tedirgin davranan, aynı anda hem ciddi hem neşeli Şilili bir kadın; bir kızı ve belki bir de kocası olan güzel bir kadın. Oturma odasında oturmuş Verónica'nın pastayı paketlemesini beklerken çok küçük bir kız çocuğunun beyaz suratı bir görünüp kayboldu. Ardından Daniela ile annesi arasında küçük bir konuşma geçti, tatsız ama candan, gündelik bir konuşma, belki de dış fırçalama üzerine bir çekişme.

Julián'ın o akşam Verónica'dan etkilendiğini söylemek pek doğru olmaz. Aslında sadece üç dört saniyelik bir ağırdan alma söz konusuydu, yani Julián'ın o evden üç dört saniye önce çıkmış olması gerekiyordu ve eğer bunu yapmadıysa sebebi, Verónica'nın o esmer ve aydınlık yüzüne birkaç saniye daha bakmaktan duyduğu zevkti.

Julián anlattıklarından hoşnut, hikâyesini bitiriyor ama Daniela uyumuyor, hatta tam tersine daha da canlanmış, konuşmayı uzatmaya hevesli. Hassas bir konuya girerek okuldan bahsetmeye başlıyor, hatta hiç beklenmedik bir şekilde ona saçlarını maviye boyatmak istediğini itiraf ediyor. Julián gülümsüyor, çünkü bunun tıpkı uçmak ya da zaman içinde seyahat etmek gibi mecazi bir arzu olduğunu düşünüyor. Ama Daniela bu konuda ciddi: Bizim sınıftan iki kız, hatta bir de çocuk saçlarını boyattı, diyor, ben de en azından mavi bir meç yaptırmak istiyorum – mavi mi yoksa kırmızı mı emin değilim, daha karar vermedim, diye mırıldanıyor, sanki bu iş onun kararına kalmış gibi. Bu yeni bir mesele: Julián akşamüstü boyunca kızın, annesiyle bu konu hakkında konuştuğunu, bu yüzden de şimdi üvey babasın-

dan izin koparmaya çalıştığını anlıyor. Böylece üvey baba bu oyunda el yordamıyla bir pozisyon almayı deniyor: Sen daha sekiz yaşındasın, bu kadar küçük yaşında neden saçına zarar veresin ki, diyor, sonra da saç boyamanın aslında akıl kârı olmadığını gerekçelendiren bilindik bir hikâye uyduruyor. Konuşma, kızın hafif kızgınlıkla esnemeye başlamasına kadar sürüyor.

Uyuyan Daniela'ya bakıyor ve kendisini düşünüyor, sekiz yaşında, uyurken. Bu içgüdüsel bir şey: bir kör görünce kendisini kör olarak hayal ediyor, iyi bir şiir okuyunca da kendini o şiiri yazarken ya da kelimelerdeki karanlık seslerin üzerine basa basa, yüksek sesle boşluğa okurken hayal ediyor. Julián sadece görüntülerle ilgileniyor, onları kaydediyor, sonra da unutuyor. Belki de öteden beri kendini görüntüleri takip etmekle sınırladı: karar almadı, ne kaybetti ne de kazandı, sadece belli görüntülerin benliğini sürüklemesine izin verdi ve onları takip etti, korkmadan ya da cesurca davranmadan, ta ki onlara yaklaşıp ya da onları söndürene dek.

Julián beyaz odada yatağa uzanmış, bir sigara yakıyor, son sigara, sondan bir önceki sigara ya da belki uzun, upuzun, bütünüyle bulanık bir geçmişin eksilerini ve artılarını hesaplamaya yazgılı bir gecenin ilk sigarası. Hayat şimdilik çözülmüş bir mesele: yeni bir yakınlığa; ona, uyuyan kızın, Daniela'nın babası olma ve hâlâ resim kursundan dönmemiş kadının, Verónica'nın kocası olma rolünün düştüğü bir dünyadan davet aldı. Daha sonra hikâye dağılıyor ve toplanmanın hemen hemen hiçbir imkânı kalmıyor, yine de şim-

dilik kerteriz noktasıyla arasına belli bir mesafe koyup ilgiyle, pür dikkat Inter ile Reggina'nın eski bir maçının tekrarını seyrediyor. Inter her an gol atabilir, belli, Julián dünya yıkıl-sa bu golü kaçırmayı istemez.